

ANAYASA MAHKEMESİ KARARI

Esas Sayısı : 1988- 9

Karar Sayısı : 1988- 28

Karar Günü : 27.9.1988

R.G. Tarih-Sayı :26.12.1988-20031

İTİRAZ YOLUNA BAŞVURAN : Bursa 2.Vergi Mahkemesi

İTİRAZIN KONUSU : 4.1.1961 günlü, 213 Vergi Usul Kanununun 4.12.1985 günlü, 3239 sayılı Kanunun 8. Maddesiyle değişik 112. Maddesinin 3. Bendinin Anayasanın 2., 10., 11. Maddelerine aykırılığı nedeniyle iptali istemdir.

1- OLAY

Gecikme faizinin ödenmesi gereğini içeren ödeme emrinin iptali istemiyle yasal süresi içinde dava açan yükümlü şirket, KDV beyanı için düzenlenen vergi inceleme raporu üzerine tarhiyat öncesi uzlaşma yoluna gidilerek düzeltme ve mahsup yöntemiyle ödeme yapıldığını, ceza parasının yatırıldığını, daha sonra, ödenen vergiye ilişkin gecikme faizinin ödeme emriyle istendiğini anlatarak bunun hiçbir hukuksal esasa ve delile dayanmadığını ileri sürmüş, yerel mahkemede yükümlülerden gecikme faizi alınmasının Devletle kişiler arasında ayrıcalık yarattığı kanısıyla konuyla ilgili Vergi Usul Kanunu'nun değişik 112. Maddesinin 3. Bendini Anayasa'ya aykırı görerek iptali için doğrudan Anayasa Mahkemesi'ne başvurmuştur.

III- YASA METİNLERİ :

A-İPTALİ İSTENİLEN YASA KURALI :

Vergi Usul Kanunu'nun değişik 112. Maddesinin 3. Bendi şöyledir:

"MADDE 112.-

3. Vergi mahkemesinde dava açma dolayısıyla 2577 sayılı İdari Yargılama Usulü Kanununun 27 nci maddesinin 8 numaralı bendi gereğince tahsili durdurulan vergilerden taksit süreleri geçmiş olanlar, vergi mahkemesi kararına göre hesaplanan vergiye ait ihbarnamenin tebliği tarihinden itibaren bir ay içinde ödenir. Ayrıca ikmalen, re'sen veya idarece yapılan tarhiyatlarda:

a) Dava konusu yapılmaksızın kesinleşen vergilere, kendi vergi kanunlarında belirtilen ve tarhiyatın ilgili bulunduğu döneme ilişkin normal vade tarihinden itibaren , son yapılan tarhiyatın tahakkuk tarihine kadar;

b) Dava konusu yapılan vergilerin ödeme yapılmamış kısmına, kendi vergi kanunlarında belirtilen ve tarhiyatın ilgili bulunduğu döneme ilişkin normal vade tarihinden itibaren, yargı organı kararının tebliği tarihine kadar;

Geçen süreler için 6183 sayılı Kanuna göre tespit edilen gecikme zammı oranında gecikme faizi uygulanır. Gecikme faizi de aynı süre içinde ödenir. Gecikme faizinin hesaplanmasında ay kesirleri nazara alınmaz.

Uzlaşılın vergilerde gecikme faizi; uzlaşılın vergi miktarına (a) fıkrasında belirtilen tarihten itibaren uzlaşma imzaladığı tarihe kadar geçen süre için uygulanır.

Dava açılması nedeniyle tahsili duran vergi ve cezalar mükellefler tarafından istenildiği takdirde davanın devamı sırasında da kısmen veya tamamen ödenebilir."

B- DAYANILAN ANAYASA KURALLARI :

1. " MADDE 2.- Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir."

2. " MADDE 10.- Herkes, dil, ırk, renk, cinsiyet siyasî düşünce, felsefî inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayrımı gözetilmeksizin kanun önünde eşittir.

Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınmaz.

Devlet organları ve idare makamları bütün işlemlerinde kanun önünde eşitlik ilkesine uygun olarak hareket etmek zorundadırlar."

3. " MADDE 11.- Anayasa hükümleri, yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır.

Kanunlar Anayasaya aykırı olamaz."

IV- İLK İNCELEME :

Anayasa Mahkemesi İçtüzüğü'nün 8. Maddesi gereğince, Mahmut C. CUHRUK, Yekta Güngör ÖZDEN, Necdet DARICIOĞLU, Yılmaz ALİEFENDİOĞLU, Muammer TURAN, Mehmet ÇINARLI, Servet TÜZÜN, Mustafa GÖNÜL, Mustafa ŞAHİN, Adnan KÜKNER ve Vural Fuat SAVAŞ'ın katılımlarıyla 23.3.1988 günü yapılan ilk inceleme toplantısında, dosyada eksiklik bulunmadığından işin esasının incelenmesine, 213 sayılı Vergi Usul Kanununun 3239 sayılı Kanunun 8. Maddesiyle değişik 112. Maddesinin 3. Bendini tümüyle iptali istenmesine karşın, iptal gerekçesinin özünü oluşturan "gecikme faizi"nin anılan bendin sadece belli bir kısmında düzenlenmiş olması göz önünde tutularak sınırlama sorununun esasla birlikte düşünülmesine oybirliğiyle karar verilmiştir.

V- ESASIN İNCELENMESİ :

İşin esasına ilişkin rapor, başvuru kararı ve ekleri, Anayasa'ya aykırı olduğu ileri sürülen yasa kuralı ile dayanılan Anayasa kuralları, bunların gerekçeleri ve öteki yasama belgeleri okunduktan sonra gereği görüşülüp düşünüldü :

A- Sınırlama Sorunu :

İtiraz yoluna başvuran mahkeme, 213 sayılı Vergi Usul Kanununun, 3239 sayılı Kanunun 8. Maddesi değişik 112. Maddesinde düzenlenmiş bulunan "gecikme faizi" nin, sadece devletin vergi alacakları için söz konusu olduğunu, "... devletin, vergileme hataları, hukuka aykırılık ... vb. nedenlerle haksız ya da fazla olarak tahsil ettiği vergileri yargı organı kararı gereğince ya da düzeltme yoluyla yükümlüsüne geri verirken tahsil tarihinden iade edildiği tarihe kadar geçen süre için hesaplanacak herhangi bir faiz ya da zam ile birlikte geri ödenmesi"nin öngörülmediğini öne sürerek; bu durumun, Cumhuriyetin nitelikleri arasında "sosyal hukuk devleti" niteliğini belirleyen 2., herkesin kanun önünde eşit olduğunu ve " Hiçbir kişiye, aileye, zümreye veya sınıfa imtiyaz tanınamayacağı"na ilişkin 10. Ve "Kanunların Anayasaya aykırı olamayacağını" öngören 11. Maddesine aykırı olduğunu iddia etmektedir. Bu nedenle sözü edilen madde bendinin aykırı olduğu iddia edilen Anayasa kurallarının sözü ve özü yönünden incelenmesi gerekir.

İtiraz konusu, doğrudan doğruya gecikme faizi ile ilgili olduğu halde, iptali istenen söz konusu maddenin 3. Bendi gecikme faizi dışında başka düzenlemeleri içermektedir. Bu nedenle esasa ilişkin incelemenin, Vergi Usul Kanunu'nun 3239 sayılı Yasa ile değişik 112. Maddesinin 3. Bendinin sadece birinci bölümünün "Ayrıca ..." sözcüğüyle başlayan ikinci cümlesinde "Dava açılması ..." diye başlayan son cümlesine kadar olan şu bölümle sınırlandırılması gerekir :

"... Ayrıca ikmalen, re'sen veya idarece yapılan tarhiyatlarda :

a- Dava konusu yapılmaksızın kesinleşen vergilere, kendi vergi kanunlarında belirtilen ve tarhiyatın ilgili bulunduğu döneme ilişkin normal vade tarihinden itibaren, son yapılan tarhiyatın tahakkuk tarihine kadar ;

b- Dava konusu yapılan vergilerin ödeme yapılmamış kısmına, kendi vergi kanunlarında belirtilen ve tarhiyatın ilgili bulunduğu döneme ilişkin normal vade tarihinden itibaren, yargı organı kararının tebliğ tarihine kadar ;

Geçen süreler için 6183 sayılı Kanuna göre tespit edilen gecikme zammı oranında gecikme faizi uygulanır. Gecikme faizi de aynı süre içinde ödenir. Gecikme faizinin hesaplanmasında ay kesirleri nazara alınmaz.

Uzlaşılın vergilerde gecikme faizi; uzlaşılın vergi miktarına, (a) fıkrasında belirtilen tarihten itibaren uzlaşma tutanağının imzalandığı tarihe kadar geçen süre için uygulanır."

B- Anayasa'ya Aykırılık Sorunu :

İptali istenen bendin, iptal talebi ile doğrudan ilgili olan bölümü belirlendikten sonra bu bölümün Anayasa'ya uygunluğunun incelenmesine geçilebilir:

1. Anayasa'nın, "Cumhuriyetin nitelikleri" başlığını taşıyan 2. Maddesi aynen, "Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk Devletidir." Hükmünü içermektedir.

Bu hükümde yer alan "hukuk devleti" ve "sosyal devlet" nitelikleri yönünden itiraz konusu "gecikme faizi"nin değerlendirilmesinde şu hususların dikkatte alınması gerekir :

Hukuk devletinde, bütün devlet faaliyetleri hukuk kurallarına uygun yürütülmeli, devletin bütün organ ve kurumları, her türlü faaliyetlerinde kendilerini hukuk kurallarıyla bağlı saymalıdır.

Anayasa'nın 73. Maddesi herkesi "Kamu giderlerini karşılamak üzere, mali gücüne göre vergi ödemekle yükümlü" kıldığından, usulüne uygun şekilde çıkarılmış yasalarla getirilen "vergi mükellefiyeti"ni kabullenmek bir vatandaşlık görevidir. "Gecikme zammı" ve "Gecikme faizi" yükümlülüğü ise, belli şartlarda, vergi mükellefiyetine bağlı olarak ortaya çıkan ek bir mükellefiyettir. Bilindiği gibi faiz; ekonomik açıdan, "paranın fiatı"dır. Herhangi bir kimse, kendisine ait olmayan bir parayı, hangi isim altında olursa olsun, belli bir süre kullanıldığında, paranın asıl sahibine "faiz" ödemek zorundadır. Çünkü paranın likidite özelliği, onun her an her türlü üretim faktörünü, mal ve hizmeti satın alabilmesine olanak verir. Daha açık bir deyişle parayı nakit olarak elinde bulunduran kimse, "bugünkü" ihtiyaçlarını karşılayabildiği gibi, piyasanın "yarına dönük" olanaklarından da yararlanabilir. Elindeki parayı başkasına veren veya kendine belli tarihte ödenmesi gereken bir miktar para olduğu halde bu parası ödenmeyen kimse ise bu imkânlardan yararlanamaz. Bununla beraber parayı kullanan kimsenin, parayı kullanmaktan vazgeçen kimseye bu kaybını ödemesi gerekir. İşte faizi doğuran temel neden budur.

Bu temel neden, paranın değerini sürekli olarak kaybettiği enflasyon dönemlerinde ayrı bir önem kazanır. Dönem başında, kullanmaktan vazgeçilen yada hak edildiği halde alınamayan bir miktar paranın satınalma gücü; dönem sonunda; enflasyon oranında azalmış olacaktır. Bu durumda dönem sonunda paranın asıl sahibine ödenmesi gereken faiz; sadece belli bir dönem için yapılan fedakârlığın karşılığından ibaret olmayacak, aynı zamanda sözkonusu dönemde paranın satınalma gücündeki kaybı da karşılayacak miktarda olacaktır. Teknik deyişle, hem para sahibinin tasarrufta bulunmasının bedeli ödenecek, hem de paranın satınalma gücü korunacaktır.

İtiraz konusu "gecikme faizi"nin dayandığı ekonomik mantık budur. Devlete ödenmesi gereken bir vergi borcunu vaktinde ödemeyen yükümlü, bu parayı başka amaçlarla kullanmakta ve çeşitli yaralar sağlamaktadır. Buna karşılık devlet, vergi gelirlerinin bir kısmından yoksun kalmakta ve bu durumda ya harcamalarını kısmak veya borçlanmak zorunda kalmaktadır. Harcamaların kısılması durumunda toplum bazı devlet hizmetlerinden yoksun kalmakta, devletin borçlanması durumunda ise devlet hizmetlerinin maliyeti artmaktadır. Doğrudan ortaya çıkan bu sonuçlara ek olarak, vergi yükümlülerinin vergilerini zamanında ödememeleri; devlet cârî harcamaları ile devlet yatırımlarının ya aksamasına ya da borçlanma yoluyla finansmanına neden olduğu için enflasyon, işsizlik ve gelir dağılımında eşitsizlik gibi önemli ekonomik dengesizliklerin kaynağını da oluşturmaktadır.

Bu olumsuz etkiler, yüksek oranlı enflasyon dönemlerinde daha çabuk ve daha şiddetli olarak hissedilmektedir. 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 112. Maddesini değiştiren ve dava konusu bendi getiren 3239 sayılı Yasanın, yurdumuzda yüksek enflasyonun mevcut olduğu dönemde çıkarılıp yürürlüğe girdiği gözönünde tutulursa, Yasa Koyucunun amacı açıkça ortaya çıkar. Mevduat faizinin % 65'i, kredi faizinin ise % 100'leri aştığı bir enflasyonist ortamda, vergi borcunu ödemeyen ve bu parayı başka işler için kullanan bir vergi mükellefinden "gecikme faizi" adı altında ek bir ödemede bulunmasını istemek, yukarıda açıklanan ekonomik nedenlerle yerindedir. Böyle yapmakla, devlet maliyesi korunduğu ve istenmeyen ekonomik aksaklıkların ortaya çıkması engellendiği gibi, vergisini zamanında ödeyen yükümlü ile ödemeyen yükümlü arasında bir eşitsizliğin doğmasına da fırsat verilmemiş olmaktadır.

Bütün bu nedenlerle "gecikme faizi" kavramını Türk Vergi Sistemine getiren, incelenen bend bölümünün Anayasa'nın 2. Maddesinde belirlenen "sosyal Devlet" ve "hukuk devleti" ilkelerine aykırı bir yönü yoktur.

2. Anayasa'nın 10. Maddesi Yönünden İnceleme :

İtirazın gerekçesi açıklanırken de belirtilmiş olduğu üzere, itiraz yoluna başvuran mahkeme, itiraz konusu kuralın, ikmalen, re'sen veya idarece yapılan tarhlarda yükümlülerece faiz ödenmesini kabul ettiğini, buna karşılık Devleti, hatâlı biçimde veya yanlışlıkla tahsil ettiği vergileri iade ederken bu tür faiz ödemekle yükümlü tutmadığını ve böylece Devlet yararına ayrıcalık doğurduğunu iddia etmiştir.

Öncelikle belirtilmesi gereken nokta, bu tür bir gerekçe ile Anayasa'ya aykırılık iddiasında bulunmanın mümkün olmadığıdır. Anayasa Mahkemesi'nin daha önceki kimi kararlarında açıkça belirtilmiş olduğu üzere Anayasa'ya uygunluk denetiminin yapılabilmesi için bu konunun Yasa Koyucu tarafından düzenlenmiş olması gerekir. Bu bakımdan eksik düzenleme nedeniyle veya mevcut kuralın uygulama alanına genişletmek amacıyla Anayasa'ya aykırılık iddiası öne sürülemez.

Mahkemenin başvurusunda öne sürülen "Devlet tahsil ettiği verginin bir kısmını veya tamamını geri verirken faiz ödemiyor" savı; bir eksik düzenleme iddiası olup, Anayasa'ya aykırılık nedeni olamaz. Yasa Koyucu, dilediği zaman bu eksikliği giderebilir.

Öte yandan böyle bir eksik düzenlemenin eşitlik ilkesini zedelediğini ileri sürmek de mümkün değildir. Anayasa Mahkemesi kararlarında tekrarlandığı üzere, Anayasa'da öngörülen eşitlik, "yasa önünde eşitlik" olup herkesin aynı hak ve yükümlülüklerle sahip olması anlamında değildir. Eşitlik, her yönüyle aynı hukukî durumda olanlar arasında sözkonusudur. Hukuk felsefesine girmiş bir deyimle, "eşitlerin eşitliği" anlamındadır. Farklı durumda olanlara, yani eşit olmayanlara, farklı kurallar uygulanması, yani "eşit olmayanların eşitsizliği" ; eşitlik ilkesine aykırılık oluşturmaz.

Çağdaş toplum düzeninde, devlet tüzelkişiliğine, gerçek kişilere verilmeyen üç temel yetki verilmiştir. Bunlar vergi salma yetkisi, zor kullanma yetkisi ve para basma yetkisidir. Bu üç yetki sayesinde "devlet egemenliği" veya "devletin üstün iradesi" gerçekleşmektedir. Toplumsal yaşamı; adelet ve istikrar içinde mümkün kılan unsur, devletin bu üstün iradesidir. Vatandaşlara yüklenen çeşitli yükümlülüklerin devlet tüzelkişiliğine de aynen yüklenmesini istemek, yukarıda açıklanan nedenlerle eşitlik ilkesi ile bağdaşmadığı gibi; toplumsal yaşamın adalet ve istikrar içinde devamını mümkün kılan "devlet" kavramının üstün anlamı ile de bağdaşmaz. Düzenlemenin Anayasa'nın 10. Maddesine aykırı bir yönü görülmemiştir.

3. Başvuruda yer verilmemiş olmakla birlikte, gerekçe ile bağlı olmayan Anayasa Mahkemesi, "gecikme faizi"nin " yasaların geriye yürümezliği" ilkesi dolayısıyla Anayasa'nın 38. Maddesinin birinci fıkrasında yer alan "Kimse, işlendiği zaman yürürlükte bulunan kanunun suç saymadığı bir fiilden dolayı cezalandırılamaz. " hükmü ile "Hak arama hürriyeti"ni düzenleyen 36. Maddesi yönünden de incelemeye tabi tutmuştur.

a- Anayasa'nın 38. Maddesi Yönünden İnceleme :

Vergi yükümlülüğü, vergi konusu olayın gerçekleşmesi ile doğar. Bu olayın gerçekleşmesi vergi yükümlülüğünün doğması için gerekli ve yeterlidir. Vergi

yükümlülüğünün subjektif ve ferdî bir hukukî duruma dönüşebilmesi için beyan, tarh ve tahakkuk işlemlerinin gerekli olması; vergi yükümlülüğünün, bu yükümlülüğü yaratan olayın ortaya çıkmasıyla doğacağı gerçeğini etkilemez. Vergi yaratan olay gerçekleştiği an, vergi yükümlülüğü doğmuş olacaktır. Bu yükümlülüğün beyan yoluyla yükümlü tarafından, veya ikmalen, re'sen veya idarece tarh işlemleri yoluyla vergi idaresince belirlenmesi hangi tarihte yapılmış olursa olsun; mükellefiyete esas olacak tarih, vergiyi yaratan meydana geliş tarihidir. Olaya bu şekilde bakmak hem devlet maliyesi ve hem de kamu yararını vaktinde ödeyenle ödemeyen yükümlüyü birbirinden ayırdetmek, ödeyenı korumak ve böylece vergilerin zamanında ödenmesini sağlamak yönünden de gereklidir. Böyle bir yaklaşımın hukukun temel ilkelerinden biri olan " kanunların geriye yürümezliği" ilkesi ile çatışan bir yönü yoktur. Vergi, geliri yaratan olay ile doğduğundan; beyan, tarh, tahakkuk ve tahsil işlemleri, kaçınılmaz bir şekilde birbirini izleyen dönemlerde ortaya çıkacaktır. Bu nedenle gecikme faizi uygulamasının, bu uygulamayı getiren kanunun yürürlüğe girmesinden sonra gerçekleşen gelir yaratıcı olaylara uygulanması durumunda; üzerinden ne kadar süre geçmiş olursa olsun, gelir yaratan olaya dönüş ve gecikme faizini bu olayın vade tarihinden başlatmak; " kanunların geriye yürümezliği" ilkesi ile çatışmaz.

b- Anayasa'nın 36. Maddesi Yönünden İnceleme :

Gecikme faizini, vergiyi veya geliri doğrudan olayın gerçekleşme tarihinden başlatmanın mükellefe ağır bir mali külfet yükleyeceği ve bu nedenle de vergi idaresi aleyhine dava açmaktan kaçınacağı, dolayısıyla, Anayasa'nın 36. Maddesinde belirlenen " Hak arama hürriyeti"nin sınırlanmış olacağı öne sürülebilirse de yukarıda, özellikle enflasyonist ortamda, faizin sahip olduğu önemle ilgili açıklamalar böyle bir iddianın savunulmasını olanaksız kılar. Vergisini ödemek yerine, bu parayı kendi işlerinin finansmanında kullanan veya başkasına ödünç veren veya mevduat olarak bankaya yatıran yükümlü, enflasyon oranı üzerinde veya en azından bu orana eşit bir yarar sağlamaktadır.

Gecikme faizi ile yapılan, bu yararı paranın asıl sahibi olan devlete geri vermektir. Bu açıdan değerlendirildiğinde gecikme faizini, ek bir mali ceza olarak nitelemek de olanaksızdır. Yasa Koyucu; uygulanacak gecikme faizi oranlarının tesbitini Bakanlar Kurulu'nabırakmakla uygulamada değişen enflasyon oranlarının dikkatte alınmasına ve böylelikle mükellefin, enflasyon oranı üstünde bir faiz ödemesine de engel olmuştur. Bu nedenlerle, gecikme faizinin dava hakkını engelleyeceği savı yerinde görülmemiştir.

4. Anayasa'nın 11. Maddesi Yönünden İnceleme :

Anayasanın 11. Maddesi "Anayasanın bağlayıcılığı ve üstünlüğü" başlığını taşır ve aynen şöyledir : " Anayasanın hükümleri, yasama, yürütme ve yargı organlarını, idare makamlarını ve diğer kuruluş ve kişileri bağlayan temel hukuk kurallarıdır.

Kanunlar Anayasaya aykırı olamaz."

İtiraz konusu kuralın, Anayasa'nın 11. Maddesi ile ilişkisi ancak dolaylı yoldan kurulabilir. Eğer sözü edilen kural, Anayasanın herhangi bir maddesine aykırı bulunursa, ancak o takdirde ve dolaylı biçimde 11. Maddesine de aykırı olacaktır.

Yukarıdaki açıklamalarla ortaya konduğu üzere, yasama organı, yürürlüğe koyduğu 3239 sayılı Yasanın 8. Maddesiyle 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 112.maddesini itiraz konusu bend ile değiştirirken, Anayasa'nın sosyal devlet, hukuk devleti ve eşitlik ilkelerine

Esas Sayısı : 1988- 9

Karar Sayısı : 1988- 28

aykırı davranmamış ve dolayısıyla bu ilkeleri kapsayan maddeler yönünden 11. Maddeye ters düşen bir durum içine girmemiştir.

Açıklanan nedenlerle itirazın reddi gerekir.

VI- SONUÇ :

İncelemenin, 4.1.1961 günlü, 213 sayılı Vergi Usul Kanunu'nun 3239 sayılı Kanun'un 8. Maddesiyle değişik 112. Maddesinin itiraz konusu üçüncü bendinde yer alan "...Ayrıca ikmalen, re'sen veya idarece yapılan tarhiyatlarda :

a) Dava konusu yapılmaksızın kesinleşen vergilere, kendi vergi kanunlarında belirtilen ve tarhiyatın ilgili bulunduğu döneme ilişkin normal vade tarihinden itibaren, son yapılan tarhiyatın tahakkuk tarihine kadar ;

b) Dava konusu yapılan vergilerin ödeme yapılmamış kısmına, kendi vergi kanunlarında belirtilen ve tarhiyatın ilgili bulunduğu döneme ilişkin normal vade tarihinden itibaren, yargı organı kararının tebliğ tarihine kadar;

Geçen süreler için 6183 sayılı Kanuna göre tespit edilen gecikme zammı oranında gecikme faizi uygulanır. Gecikme faizi de aynı süre içinde ödenir. Gecikme faizinin hesaplanmasında ay kesirleri nazara alınmaz.

Uzlaşılacak vergilerde gecikme faizi, uzlaşılacak vergi miktarına, (a) fıkrasında belirtilen tarihten itibaren uzlaşma tutanağının imzalandığı tarihe kadar geçen süre için uygulanır." Bölümüyle sınırlı olarak yapılmasına,

Sınırlama kararı gereğince incelenen hükmün Anayasa'ya aykırı olmadığına ve iptal isteminin reddine,

27.9.1988 gününde oybirliğiyle karar verildi.

Başkan	Başkanvekili	Üye
Mahmut C.CUHRUK	Yekta Güngör ÖZDEN	Necdet DARICIOĞLU
Üye	Üye	Üye
Muammer TURAN	Mehmet ÇINARLI	Servet TÜZÜN
Üye	Üye	Üye
Mustafa Gönül	Mustafa Şahin	Vural Fuat SAVAŞ

Esas Sayısı : 1988- 9
Karar Sayısı : 1988- 28

Üye

İhsan PEKEL

Üye

Selçuk TÜZÜN